

[Holmberg.]

om andre former, totalt er blevet afvist. Der er vel ingen grund til at beklage sig over det, men jeg vil alligevel sige, at det kan godt være lidt mistrøstigt, at det ikke har været muligt at få en saglig debat om de forslag og de tanker, vi har bragt frem.

Det er jo åbenbart meningen, at forslaget skal majoriseres igennem ved det meget spinkle flertal, som der jo nok er. Vi havde nemlig sagt her, at vi godt ville se på de større byers forhold, vi kunne drøfte, om grænsen skulle være 10.000 eller 25.000 indbyggere, og så begrænse vore bestræbelser netop til disse byer. Jeg er nemlig helt overbevist om, at ingen på landet eller i de små byer egentlig har haft ønske om ændringer. Jeg siger med vilje „ingen“, hverken publikum, kommunalbestyrelserne eller hyrevognsorganisationerne på landet. Men nu skal ordningen åbenbart presses igennem, ned over hovedet på dem, og det er egentlig ufatteligt, at ministeren ikke har haft så meget jordforbindelse, at han har forstået situationen.

Jeg går ud fra, at ministeren har kendskab til de forslag og de tanker, vi har fremsat, og som efter vores mening i alle tilfælde ville tilgodese problemerne i forbindelse med vort EF-medlemskab og også skabe en sanering af erhvervet. Jeg går som sagt ud fra, at ministeren har kendskab dertil, men det er altså blevet afvist; hvis ministeren ikke skulle have indgående kendskab hertil, kan vi jo senere, hvis han ønsker det yderligere oplyst, vende tilbage til, hvad vi forstår ved andre former for begrænsninger.

Hvis forslaget nu bliver vedtaget i dets nuværende form, så håber vi naturligvis, at det kommer til at fungere til publikums bedste, og så kan jeg forsikre, at vi er mange, der vil følge udviklingen og måske vende tilbage til spørgsmålet med forslag om ændringer.

Om ændringsforslagene kun det, at hvis de kommer til afstemning, vil jeg anbefale, vi undlader at stemme.

Gudme: På mange måder har vi haft et godt udvalgsarbejde i denne sag, vi har kunnet drøfte de små og de store ting. Men vi må jo erkende, at vi faktisk ikke er kommet et hanefjed videre, når det drejede sig om det store, nemlig det principielle

spørgsmål, om vi skal afskaffe den frie hyreret, som vi har efter den nugældende lov, eller om vi ikke skal. Og det skal vi jo altså med det flertal, der er til stede her i salen, og derfor er det rent principielle ganske klart: socialdemokratiet og socialistisk folkeparti og et enkelt medlem af venstres gruppe støtter dette lovforslag; anderledes derimod med den øvrige del af salen.

Nogle af de ændringsforslag, som er stillet, eller rettere sagt dem alle, har vi ikke noget at indvende imod, men det er jo kun nogle meget små skridt, der tages hermed, og det er sådan set ganske typisk for disse ændringsforslag, at de tre af de fire imødekommer udelukkende københavnske ønsker. Disse ændringsforslag er stillet for at tilfredsstille helt specielle københavnske problemer.

Det fjerde, der drejer sig om landkommunerne, er ganske utilstrækkeligt, idet forholdet er det, at justitsministeren og udvalgsflertallet ikke har villet gå længere end til kun at muliggøre, at når særlige forhold gør sig gældende, så kan man fritage en kommune for at oprette holdepladser.

I øvrigt skal alle landets kommuner herefter have, som hr. Holmberg før sagde det, en hyrevognsordning trykket ned over deres hoveder. De vil næppe synes særlig godt om det. Det havde været ønskeligt, om vi i hvert fald kunne være kommet så langt under udvalgsforhandlingen, at vi kunne være standset dér, hvor man har nugældende lov, således at kommuner under en vis størrelse, f. eks. under 25.000 indbyggere, ikke skulle bebyrdes med en hyrevognsordning, som de ingen nytte har af, men derimod kan få et utroligt besvær af.

Som sagt, det har været temmelig symptomatisk for det, der er sket i denne sag, for drøftelserne i udvalget, for debatten her i salen, at det har været københavnske ønsker om københavnske problemer, man har beskæftiget sig med og imødekommet. Det er københavnske personer, det er københavnske organisationer, det er i det hele taget et stykke københavneri, som nu skal påtvinges provinsen, og hvor man i hvert fald ved en undtagelsesregel kunne have gjort et vist knæfald for den sunde fornuft.

I betænkningen er der ud over ændringsforslagene fremført nogle specielle spørgsmål, som hr. Otto Mørch har nævnt. Det er